

ner jeg, at man hertil kan bemærke, at, fordi man ikke kan holde over Principet indtil dets yderste Consequentser, derfor er man dog ingenlunde berettiget til aldeles at opgive det.

Jugstrup: For at kunne komme paa det Reue med sig selv om, hvorledes man bør stemme i Anledning af dette Spørgsmaal, saa troer jeg, at man først maa have klaret for sig, af hvilken Grund man har tilstaaet Erstatning; thi dersom man, i Overensstemmelse med hvad Minoriteten har anført i sine Motiver, har tilstaaet Erstatningen for den formindskede Værdi i Handel og Wandel, som de Eiendomme vilde faae, hvis Skatter bleve forøgede, saa kan jeg ikke skjønne rettere, end at man ikke kan sætte Prioritetshavernes Ret tilside; men er det derimod for Skattebeneficiet eller for Retten til en uretsfærdig Fordeling af Skatter og Byrder, som man giver Erstatning til, da er det jo en saadan reen personlig Begunstigelse for Enhver især af os, der nyder Fordeel deraf, at man jo nok kan deri søge en Grund til at ville give Erstatning til Personer istedetfor til Eiendomme. Uagtet jeg altsaa for mit Vedkommende og fra det Synspunkt, hvorfra jeg betragter Sagen, kan slutte mig til den vidtløftige Motivering, som den ærede 6te kjøbenhavnske Rigsdagsmand, (Mourier) har fremsført til Fordeel for det Minoritetsvotum, hvori vi i Forening have deeltaget i Anledning af denne Paragraph, skal jeg dog ikke nægte, at det har undret mig endeel at høre hans Argumenter hentede fra det samme Synspunkt, hvorfra jeg betragter Sagen, og som staaer i ikke liden Modstrid med hvad han for saa Dage siden yttrede i Anledning af § 4; thi han sagde dengang i Anledning af Minoritetens „uretsfærdige“ Forslag, at vi havde, for at begrunde dette, paaberaabt i Betænkningen, at det Bederlag, om hvilket der er Spørgsmaal, skulde være at betragte som en Erstatning for en mulig Forringelse af Eiendommens Salgsværdi, men ikke som Bederlag for Ophævelse af Skattebeneficiet; thi, siger han endvidere, dersom denne Synsmaade var rigtig, saa kunde jo Sagen vistnok synes meget simpel, thi man kunde da spørge, paa hvad Grund der skulde gives Erstatning med Hensyn til det privilegerede Hartkorn, der siges

at være unddraget Handel og Wandel, eftersom dette Hartkorn, idetmindste ikke i Reglen, kan blive Gjenstand for Salg; men, tilføier han, foruden hvad der ellers kunde være at erindre ved denne Argumentation, forekommer det mig indlysende, at vi ville give Erstatning for Skattelettelsen, og, vil man saaledes give Erstatning for Skattelettelsen, saa kan jeg nok indsee, at man ogsaa troer at kunne tilfidesætte Pantshavernes Ret; men jeg maa tilligemed den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de District (Monrad) være enig i, at dette vistnok vilde være skadeligt for den almindelige Credit, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale vort Vædringsforslag.

Mourier: Jeg har nærmest begjert Ordet for at tilføie nogle Bemærkninger om et Punkt i den ærede Ordførers Foredrag, som jeg tidligere forglemte at berøre, nemlig med Hensyn til en Overrettsdom, som han paabe- raabte sig, og som er mig særdeles vel bekendt. Det er en Dom, affagt af Overretten her i Staden under 13de August 1849 i en Sag mellem det Offentlige og Besidderen af Baroniet Stampenborg, hvilken Sag, saavidt jeg veed, ikke er bleven indanket for Højesteret. Der var under denne Sag Spørgsmaal om Lehnbesidderens Forpligtelse til aarlig at oplægge en vis Sum til Indkjøb af Jordegods, for dermed at supplere Lehnets Hartkorn, og Overretten antog da, at, om ogsaa en saadan Forpligtelse efter de oplyste Omstændigheder kunde ansees at have paahvilet Lehnbesidderren, saa maatte denne Forpligtelse i alt Fald være ophævet ved Grundlovens § 98; thi — hedder det i Dommens Præmisses — da det efter denne Paragraph ikke er tilladt at oprette Lehn, altsaa heller ikke under noget Lehn at henlægge Gods, som hidtil var fri Eiendom, hvilket vilde være en partiel Dpretelse af Lehn, saa kan det umuligt nu være Nogens Pligt at oplægge Penge i det Diemed, for dem at indkjøbe Jordegods til dermed at forstørre et Lehn. Dette Raisonnement turde være aldeles velgrundet, men er i de her omhandlede Tilfælde fuldkommen uanvendeligt; her er jo slet ikke Tale om at henlægge Jordegods til noget Lehn, og jeg maa i Forbindelse hermed gjentage, at, naar Grundlovens § 98